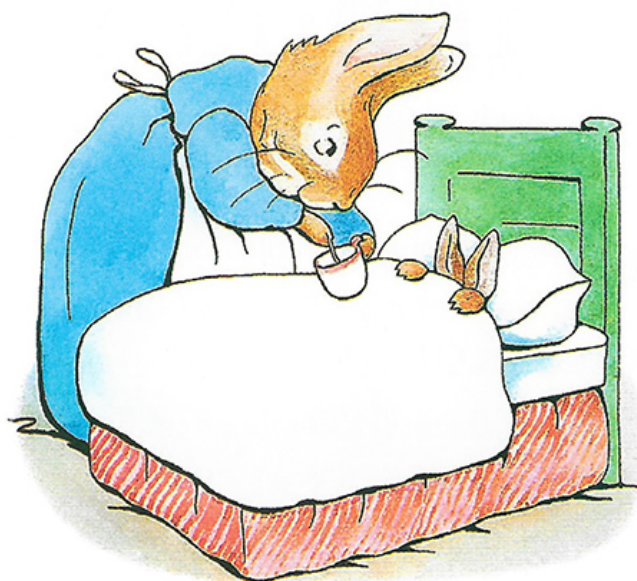

Inhoud

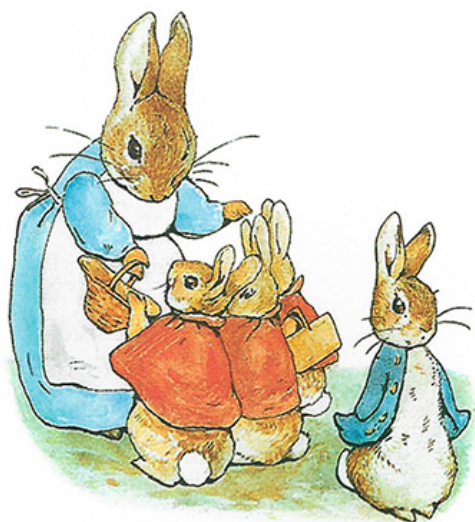
Het verhaal van Pieter Konijn	8
Het verhaal van Benjamin Wollepluis	20
Het verhaal van de Wollepluisjes	34
Het verhaal van mevrouw Miezemuis	46

Het verhaal van Pieter Konijn

Er waren eens vier konijntjes.
Ze heetten Flopsie,
Mopsie, Wipstaart en
Pieter. Ze woonden met hun
moeder in een zandheuvel onder
de wortel van een grote dennen-
boom.

‘Luister, schatjes van me,’ zei mevrouw
Konijn op een ochtend. ‘Jullie mogen
nu op het veld en langs de weg gaan
spelen, maar ga niet de tuin van
meneer Verhoef in! Jullie vader heeft
daar een ongeluk gehad. Zo kwam hij
terecht in de pastei van mevrouw
Verhoef.’

Gaan jullie nu maar spelen en doe
geen ondeugende dingen. Ik moet
boodschappen doen!’

Mevrouw Konijn nam een mand en haar paraplu mee en liep het bos in, op weg naar de bakker. Ze kocht een groot, rond brood en vijf krentenbollen.

Flopsie, Mopsie en Wipstaart waren brave konijntjes. Ze volgden de weg om bramen te gaan plukken.

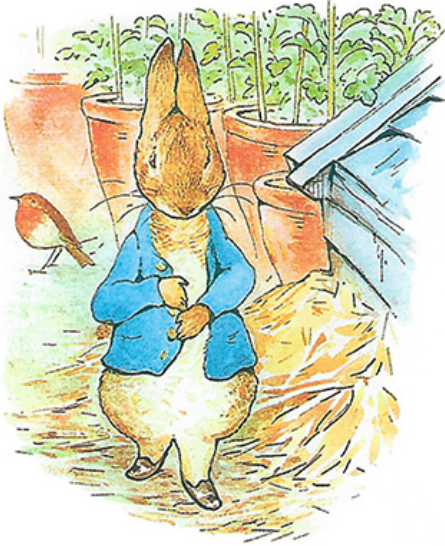

Maar Pieter, die heel erg ondeugend was, rende meteen naar de tuin van meneer Verhoef toe en wurmde zich zo onder het tuinhek door!

Eerst nam hij wat hapjes van de sla en de wortels. Daarna at hij een paar radijsjes op.

Toen voelde hij zich niet zo lekker, en ging hij op zoek naar peterselie.

Maar wie denk je dat hij tegen het lijf liep, achter een bloembed vol komkommers? Meneer Verhoef! Die zat daar op zijn knieën en plantte net een paar kooltjes.

Meneer Verhoef sprong op en rende achter Pieter aan. Zwaaiend met zijn hark riep hij: 'Houd de dief!' Pieter was heel erg bang. Hij holde kriskras door de tuin, want hij wist niet meer waar het gat onder het tuinhek door was.

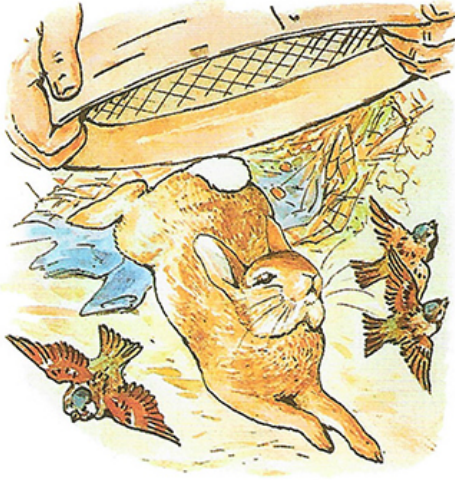
Ergens tussen de koolplantjes verloor hij één schoen, en tussen de aardappels de andere. Toen hij beide schoenen kwijt was, rende hij op vier poten verder. Dat ging een stuk sneller.

Ik vermoed dat hij wel had weten te ontkomen, als hij niet recht in een net rond de kruisbessenstruik was gelopen. Hij bleef erin steken met de grote knopen van zijn jas. Zijn blauwe jas met de koperen knopen, die hij nog niet zo lang had.

Pieter had de moed al opgegeven en hilde dikke tranen. Een paar vriendelijke mussen in de buurt hoorden hem echter snikken. In rep en roer vlogen ze op hem af om hem aan te sporen zijn best te doen.

Meneer Verhoef kwam al aanrennen met een zeef in zijn handen. Die wilde hij over Pieter heen zetten. Maar die wist zich nog net op tijd los te wurmen, al moest hij zijn jas daarvoor achterlaten.

Hij rende zo een schuur in en sprong in een gieter. Dat zou een geweldige verstoppiek geweest zijn, als de gieter niet vol water had gezeten!

Meneer Verhoef wist zeker dat Pieter zich ergens in de schuur schuilhield, misschien wel onder een bloempot. Voorzichtig tilde hij de potten een voor een op om eronder te kijken. Net op dat moment nieste Pieter. 'Hatsjie!' Meteen zat meneer Verhoef hem weer achterna.